

Naturligvis ved vi alle sammen godt, at det aldrig nogen sinde kan blive et ansvar, som vi alene i Danmark eller for den sags skyld i Europa kan påtage os, men naturligvis er det også vores ansvar. Derfor skal vi både fra dansk side og fra europæisk side kæmpe for, at internationale aftaler bliver af en sådan karakter, at de forpligter og forpligter i ordets egentlige forstand på en sådan måde, at aftalerne er aftaler, der skal leves op til.

Men vi skal samtidig også, synes jeg, og det mener jeg ikke der har været ret meget fokus på i debatten i dag, gøre os klart, at der jo i virkeligheden ikke kun er tale om byrder. Der er blevet talt i debatten indtil nu, som om vi risikerer, at hvis vi sætter os alt for ambitiøse mål – vi hørte det jo også i den allersidste ordveksling – så bliver det så byrdefuldt, at vi ikke kan klare det.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at der jo ikke kun er tale om byrder. Der venter jo i virkeligheden også helt ubegribelige markeder for dem, som er foran i udviklingen, og det er jo interessant, at de perspektiver og de dele ikke indgår, når Finansministeriets regnedrenge går i gang med at kigge på konsekvenser af målsætninger og udspil.

Vi synes fra radikal side, at det er en dimension, som bør fylde meget mere i debatten, og vi synes fra radikal side, at de meget, meget store muligheder, der også ligger i at være langt fremme på det her felt, skal udnyttes i langt højere grad. Derfor har vi da også den opfattelse, at vi skal sætte os ambitiøse mål, også mere ambitiøse end dem, som vi har hørt fra regeringspartiernes side at man lægger op til.

Vi mener f.eks. og har sagt i vores energiudspil, at vi skal reducere vores CO₂-udslip med 50 pct. frem mod år 2025. Når vi siger CO₂-udslippet og ikke deler det op, så hænger det jo sammen med, at der er forskellige muligheder for at nå det mål. Kombinationen af vedvarende energi, energibesparelser og andet vil jo i den rigtige sammenhæng kunne give anledning til, at vi kan nå meget langt. Men det kræver naturligvis, at vi så også får transportsektoren med ind i diskussionen; det kræver, at vi får nogle mere effektive bilafgifter, at vi får en bedre kollektiv trafik, og – set med vores øjne – også, at vi får en road pricing, der reelt betyder, at vi får en afgift på brugen af biler og på belastningen fra den individuelle trafik.

Det kræver også, at de grønne afgifter får et kvalitetstjek. Det er jo i virkeligheden afgifternes skyld, at det er lykkedes at nå så langt, som vi er

nået i dag, og derfor kræver det i virkeligheden også på sigt et opgør med det skattestop, som udhuler de grønne afgifter, og som indtil videre i al fald har blokeret for, at man også kan modernisere og omlægge fornuftigt på det felt.

Derfor er vores tilgang til det, der skal ske i den kommende tid, at vi fortsat håber på, at det kan lade sig gøre at lave et bredt forlig i det her Folketing. Vi tvivler efterhånden på, at det kan lade sig gøre, men vi håber på, at muligheden er til stede, og vi vil fortsat arbejde for det.

Når der derfor er nogle, der i dag har været lidt kede af, at vi også i den her debat nødvendigvis må kigge bagud, så hænger det selvfølgelig sammen med, at det, vi har lært i de sidste 4-5 år under den her regerings levetid, er, at der hidtil, altså indtil for ganske kort tid siden, reelt ikke har været nogen vilje til at sætte politisk handling bag udviklingen på hele det her felt.

Man kan vel ikke bebrejde os, at vi nødvendigvis kigger på, hvad man foretog sig, da den her regering tiltrådte i år 2001. Man lavede et institut for miljøvurdering, som efter vores opfattelse er en god idé på det principielle plan, men man satte samtidig en person i spidsen, som vi alle sammen godt i dag ved blev sat i spidsen for først og fremmest at forplumre debatten, for først og fremmest at skabe betydelig tvivl om, hvorvidt der var menneskeskabte faktorer inde i billedet på klimaområdet, og som først og fremmest skulle lægge en dyne over enhver form for seriøs debat om, hvordan man kunne få sat ind mod de problemer, vi stod med.

Det er altså den her regerings værk, at man gjorde det de første mange år. Det er den her regerings værk, at man derved spildte en periode, hvor vi kunne have sat stærkere ind, men hvor man valgte at gøre noget helt andet, og man valgte det med fuldt overlæg. Det er jo derfor, at nogle af os i al fald vil være helt sikre på, at det, som regeringen nu begynder at sende af signaler og lægge frem som en ny linje, nu også er noget, som man rent faktisk mener. For vi er selvfølgelig godt klar over, at det i al fald for nogle i regeringen er langt vigtigere, hvad fokusgrupper fortæller, eller hvilken stemning man tror der er udeomkring i befolkningen, og hvis stemningen på det her område skulle vende, kunne det jo være, at regeringens politik også vendte igen.

Kl. 15.40

Derfor skal vi lige tro på først, at man reelt er i gang med noget nyt – og det vil jo vise sig, når vi kommer til lakmusprøven: en ny energiaftale.